

XLVII. JAK SE UČÍ POKOŘE?

Písmo svaté:

Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží. (Mt 11,29 - 30)

Když přišla sobota, počal učit v synagóze. Mnoho lidí ho poslouchalo a v úžasu říkali: „Odkud to ten člověk má? Jaká je to moudrost, jež mu byla dána? A jak mocné činy se dějí jeho rukama! (Mk 6,2)

Katechismus:

Konečně, skrze Marii začíná Duch svatý uvádět do společenství s Kristem lidi, kteří jsou předmětem milosrdné Boží lásky. Jako první Krista vždycky přijmou pokorní: pastýři, mudrci, Simeon a Anna, novomanželé z Kány a první učedníci. (čl. 725 KKC)

Text k prohloubení meditace:

Abychom porozuměli jak učí pokoře, musíme si nejprve vysvětlit, co je pokora? Pokora je morální ctnost, tzn. prostředek, který nám umožňuje poznat nezkrácenou pravdu a pravé dobro. Pro zjednodušení si to můžeme přirovnat k mikroskopu: lidské oko samo není schopno vidět vše, ale pokud se dívá do čočky mikroskopu, vidí to, co je mu jinak neviditelné. Vidí např. bakterie, jež mohou být i člověku smrtelně nebezpečné. Pokora tedy umožňuje poznat to, co je vůle Boží, co je dobré, bohulibé a dokonalé (srov. Řím 12,2). Pokora uschopňuje rozpoznat i nebezpečí špatných „duchovních“ bakterií. Pramenem pokory je spravedlnost, skrze kterou dáváme každému to, co mu patří. Ten, kdo je pyšný, nedokáže uznat, ani vidět potřeby druhých. V pokoře člověk může vidět, uznat a přijmout místo, které mu před Bohem patří. Pokorný člověk uznává, že Bůh je jeho Stvořitel a on stvoření a všichni jsme navzájem bratry a sestry. V pokoře uznáváme velikost a krásu stvořeného světa a jeho hodnotu. Uznání nějaké skutečnosti se tedy tvoří v rozumu. Poznání je záležitostí rozumu, zatímco uznání je záležitostí nejen rozumu, ale i vůle. Abychom uznali nějakou skutečnost a její hodnotu, musíme ji chtít uznat. Duší pokory je uznání, a proto pokorný člověk je zároveň vděčný, užívá věci střízlivě. Jen v pokoře můžeme vidět dobra, která nám Bůh na životní cestě dává a můžeme je používat podle jeho vůle pro dobro naše i dobro bližních.

Pokora se projevuje v tom, jak a jakým způsobem přistupujeme k věcem, k lidem, k Bohu. Jak se ďábel snaží narušit pokoru? Uvažováním. Neexistuje hřích, který by nevycházel z rozumu a z uvažování. Teď máme na mysli uvažování, které je proti Bohu, které se snaží obhajovat naše já a naši padlou přirozenost. Příklad takového uvažování máme u Adama a Evy – uvažování skrze diskusi s ďáblem, která v srdcích způsobuje zpochybnění Boží dobroty a lásky....“ Jak to, že vám to Bůh zakázal? Je to na pohled hezké, chutné, nemusíte se bát, budete jako Bůh...“.

Takové a další podobné řeči se nám snaží naše uvažování vnutit - často velmi nepozorovaně. V rozumu, který se příliš často nechává strhnout tímto svým uvažováním se postupně vytváří mentalita, která pak říká, že všechna dobra světa, své tělo, sexualitu, nebo věci, které vlastníme, může používat dle své vůle, ke svému potěšení, uspokojení svých sobeckých choutek a přání.

Jak jednat, abychom se naučili být pokorní? Především musíme začít od rozumu. Náš rozum se musí naučit pokoře. Musíme „opravit“ své uvažování a svou mentalitu, která je nakažena prvotním hříchem a potřebujeme ji zkorigovat podle mentality Krista. Jinak řečeno, zemřít svému já. Musíme se podívat na to, jak myslíme a konáme – jestli jenom podle své vůle, nebo podle vůle Boží, jestli jenom pro své dobro, nebo pro dobro všech, jestli se snažíme dělat radost Bohu, nebo se snažíme ukrást si svým stylem života všechna potěšení, která nám svět nabízí. To, co nám slibuje svět se svými potěšeními, nikdy nemůže přesáhnout to, co nabízí Bůh. Jenom s Bohem můžeme zakusit štěstí, které patří maličkým a těm, kdo jsou tichého a pokorného srdce.

Očistit a změnit svou mentalitu můžeme jenom s Kristem, skrze jeho Slovo, které přináší nový život. Skrze naslouchání, rozjímání a modlitbu se mnoho vyřeší. Musíme se učit od Krista. To znamená také učit se skrze to, co říká církev, papež, církevní autority, a co nám říká Ježíš v eucharistii. Modli se a Pán Ti jistě pomůže se napravit, zemřít sobě a stále více se proměňovat. Pokoře se naučíš vždy v cvičení svého uvažování, v konfrontaci s Kristem. Zeptej se sám sebe, co vede tvé uvažování? Je tvé uvažování obhájcem Božím, nebo obhájcem satana a svého já? Převracíš pravdu a diskutuješ proti Bohu? Nebo se v pokoře skláníš před vůlí Boží, i když je někdy těžké ji přijmout? Jestliže se uvažování nezmění, člověk se nikdy nestane pokorným. Musíš se zříct všeho zlého, co jsi hledal a miloval. Kristus tě pak naučí mluvit i jednat novým způsobem ve vztahu k tobě, k bližním i k Bohu.

Jediná cesta k pokoře je poslušnost. Ježíš se také naučil poslušnosti tím, že se zřikal svého uvažování. I On cítil útok svého uvažování proti tomu, co byla vůle Boží (v Ćetsemanech) a i přesto se sklonil, poslechl. Také Pana Maria je nám příkladem v poslušnosti, když říká: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle Tvého slova“. Spolu s Marií a s Ježíšem se jistě naučíme používat všechny věci podle vůle Boží. Oni nám nepochybně pomohou opravit naše uvažování, naučí nás pokoře a uvedou nás do plné pravdy.

Předsevzetí:

Budu pracovat na změně svého uvažování! V pokušení diskutovat s Bohem, se budu snažit naslouchat slovu Božímu. Dám větší prostor lásce k Bohu a menší zalíbení v sobě!

Myšlenka na závěr:

Pokora uschopňuje k poslušnosti, poslušnost k lásce k Bohu a k bližnímu. Kdo se učí být pokorný, učí se milovat a žít v Bohu.

(Mons. P. Ćaleone 31. 3. 2005)